

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **POHOTOVOŠŤ, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, proti povinnej **M. N.**, bývajúcej v B., zast. opatrovníčkou P., tajomníčkou Okresného súdu Zvolen, **o vymoženie 1 075,48 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 15 Er 318/2006, o dovolaní a odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. decembra 2012 sp. zn. 43 CoE 362/2012, takto

r o z h o d o l :

Konanie o odvolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. decembra 2012 sp. zn. 43 CoE 362/2012 **z a s t a v u j e**.

Návrh na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.

Dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. decembra 2012 sp. zn. 43 CoE 362/2012 **o d m i e t a**.

Povinnej náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žiar nad Hronom poveril súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu na základe notárskej zápisnice spísanej 2. októbra 2005 notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom pod sp. zn. N 4933/2005, NZ 45824/2005, NCRLs 45226/2005.

Uznesením z 10. februára 2010 č.k. 15 Er 318/2006-16 vydaným vyšším súdnym úradníkom Okresný súd Žiar nad Hronom vyhlásil exekúciu za neprípustnú. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že oprávnená a povinná uzatvorili zmluvu o úvere. Súčasťou zmluvy bolo aj plnomocenstvo, ktorým povinná ako dlžník splnomocnila advokáta na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Pri spisovaní notárskej zápisnice za povinnú konal a zápisnicu podpísal advokátsky koncipient na základe substitučného plnomocenstva. Pri uzatváraní zmluvy o úvere však povinná nemala možnosť voľby zástupcu, pretože z obsahu zmluvy je zrejmé, že pri jej uzatváraní bola použitá predtlač vyhotovená veriteľom – oprávnenou, v ktorej už bola osoba splnomocnenca – advokáta určená. Udelenie takého splnomocnenia nerešpektuje základný predpoklad dohody o plnomocenstve, a to že splnomocnenec bude presadzovať záujmy splnomocneného advokáta pri spisovaní notárskej zápisnice ako exekučného titulu, a teda notárska zápisnica neobsahuje jednu z materiálnych podmienok vykonateľnosti, a to súhlas povinnej s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. V závere súd prvého stupňa uviedol, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora doposiaľ nerozhodoval z dôvodu neúčelnosti v prípade zastavenia exekúcie. Po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o vyhlásení exekúcie za neprípustnú súd prvého stupňa následne exekúciu zastaví a zároveň rozhodne o trovách exekúcie.

Proti uvedenému uzneseniu podala oprávnená odvolanie. O podanom odvolaní rozhodoval sudca okresného súdu, ktorý uznesením z 27. septembra 2010 č.k. 15 Er 318/2006-39 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil. Oprávnenú zaviazal nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 28,99 € do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia. V odôvodnení uviedol, že podaným odvolaním došlo k zrušeniu uznesenia vydaného vyšším súdnym úradníkom podľa ust. § 374 ods. 4 O.s.p., preto v tejto veci opätovne rozhodol sudca.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 27. apríla 2011 sp. zn. 41 CoE 103/2010 zrušil uznesenie okresného súdu z 27. septembra 2010 č.k. 15 Er 318/2006-39. V odôvodnení uviedol, že v dôsledku odvolania oprávnenej proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom sa toto uznesenie v zmysle § 374 ods. 4 O.s.p. nezrušilo, preto sudca okresného súdu v rozpore s § 374 ods. 4 O.s.p. vydal uznesenie, ktorým opätovne vyhlásil exekúciu za neprípustnú, takýto postup nebol opodstatnený a nemal oporu v zákone. Ďalej konštatoval, že ak sudca okresného súdu dospel k názoru, že odvolaniu oprávnenej proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom nemieni v plnom rozsahu vyhovieť, mal vec predložiť odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu vydanému vyšším

súdnym úradníkom. Rozhodnutie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 3. augusta 2011 a následne okresný súd znovu predložil spis odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 28. septembra 2011 sp. zn. 41 CoE 296/2011 uznesenie okresného súdu z 10. februára 2010 č.k. 15 Er 318/2006-16 potvrdil. V odôvodnení uviedol, že plnomocenstvo udelené povinnou Mgr. Tomášovi Kušnírovi v zmluve o úvere nie je platným právnym úkonom, preto Mgr. Tomáš Kušník nemohol pred notárom platne vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice v mene povinnej, a to pre rozpor záujmov splnomocneného zástupcu a zastúpenej v zmysle ust. § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uvedený rozpor spočíva v tom, že právny zástupca povinnej, ktorý by mal povinnú pri uznaní dlhu a spísaní notárskej zápisnice zastupovať, bol určený priamo v zmluve o úvere oprávnenou, čo malo za následok, že povinná si nemohla Mgr. Tomáša Kušníra ako svojho zástupcu vybrať na základe svojej vôle. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd konštatoval, že v dôsledku neplatného plnomocenstva podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka je neplatné aj vyhlásenie Mgr. Tomáša Kušníra v predmetnej notárskej zápisnici. Predmetná notárska zápisnica nespĺňa podmienky materiálne vykonateľného exekučného titulu, keďže bola spísaná na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením zo 4. septembra 2012 č.k. 15 Er 318/2006-68 exekúciu zastavil. Oprávnenú zaviazal nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 22,35 € do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. V odôvodnení tohto uznesenia uviedol, že exekúciu zastavuje v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. O trovách exekúcie súd rozhodol podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku a na ich náhradu zaviazal oprávnenú.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 19. decembra 2012 sp. zn. 43 CoE 362/2012 návrhy oprávnenej na prerušenie konania zamietol. V druhom výroku napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že v predmetnom konaní nenastal žiaden z dôvodov uvedených v § 109 ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p. pre prerušenie konania podľa osobitného zákona a nie je potrebné obrátiť sa s navrhovanými predbežnými otázkami oprávnenej na Súdny dvor EÚ, preto oba

návrhy oprávnenej na prerušenie konania zamietol. Uviedol, že v danom prípade bola zmluva o úvere uzatvorená na vopred pripravenom formulári, ktorého obsah povinná nemohla ovplyvniť, z čoho je zrejmé, že samotného splnomocnenca si nevybrala slobodným výberom na základe vlastného uváženia, ale tento bol vopred určený oprávnenu. Podľa odvolacieho súdu zástupca povinnej v skutočnosti v danej veci nehájil jej záujmy, ale hájil predovšetkým záujmy oprávnenej ako veriteľ'a. Záujmy takto určeného splnomocnenca boli v rozpore so záujmami povinnej v zmysle § 22 Občianskeho zákonníka a každý jeho právny úkon urobený za povinnú, teda aj vyhlásenie obsiahnuté v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom, bol absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka a notárska zápisnica preto nie je spôsobilým exekučným titulom. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. decembra 2012 sp. zn. 43 CoE 362/2012 podala oprávnená odvolanie (vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania), ktorým žiadala napadnuté rozhodnutie v označenom rozsahu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

Uznesenie odvolacieho súdu napadla oprávnená aj dovolaním. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Ďalej navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia a konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní. Následne v dovolaní uviedla, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., keď súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 237 písm. a/ O.s.p.), lebo nesprávne interpretoval § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z.z.“), bez oprávnenia preskúmali exekučný titul „metódou ktorá im v rámci zverenej právomoci neprináleží“; v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O.s.p.), lebo formálna a materiálna vykonateľnosť už bola právoplatne posúdená tým, že exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie; súd jej svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), tým, že s ňou „nekomunikovali o jej právnych a skutkových návrhoch“, nezohľadnili jej námietky, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jej právo na to, aby jej právna vec bola „vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je po vstupe Slovenskej republiky do EÚ aj výklad práva EÚ podľa čl. 267

Zmluvy o fungovaní EÚ v konaní o prejudiciálnej otázke (m. m. IV. ÚS 206/08)“, nevytýčili pojednávajúce aj keď podľa § 57 ods. 5 Exekučného poriadku boli na to povinné; sa v konaní dopustili inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), nesprávne zistili skutkový stav a nevykonali dokazovanie; napadnuté rozhodnutie založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) spočívajúcom na nesprávnej aplikácii a interpretácii § 44 ods. 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a tiež Smernice Rady 93/13/EHS. Ďalej v dovolaní poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR zo 14. marca 2012 sp. zn. I. ÚS 120/2012-12 v súvislosti s argumentáciou oprávnenej týkajúcou sa porušenia povinnosti súdu prvého stupňa skúmať notársku zápisnicu z pohľadu hmotného práva. Podľa dovolateľky, exekučný súd by mal vo svojom rozhodnutí uviesť, na základe čoho zistil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a pod akú neprijateľnú podmienku ju subsumuje podľa § 53 ods. 4 písm. a/ až r/ Občianskeho zákonníka. Dovolateľka vytýkala odvolaciemu súdu, že vec nesprávne právne posúdil z hľadiska právnej kvalifikácie neprijateľnej zmluvnej podmienky, z hľadiska ustanovení právnych predpisov EÚ a z hľadiska rozhodnutí Súdneho dvora EÚ. Nevysporiadal sa s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nezdôvodnil, prečo považuje za neprijateľnú podmienku splnomocnenie (jednostranný právny úkon), ktorým dlžník dobrovoľne splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Predmetné splnomocnenie sa v zozname nekalých podmienok uvedených v prílohe čl. 3 ods. 3 Smernice Rady 93/13/EHS výslovne nenachádza.

Povinná sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu odvolacieho súdu.

Oprávnená v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bola už účastníčkou konania vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred najvyšším súdom, v ktorých – tak, ako aj v tomto prípade – podala odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu; najvyšší súd konanie o jej odvolaniach v týchto veciach zastavil (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu z 30. apríla 2013 sp. zn. 2 Co 24/2013, sp. zn. 2 Co 49/2013, sp. zn. 2 Co 50/2013 ako aj z 26. júna 2013 sp. zn. 2 Co 28/2013 a z 25. júla 2013 sp. zn. 2 Co 66/2013) s tým, že a/ odvolaním možno napadnúť len

rozhodnutie súdu prvého stupňa, b/ rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol v odvolacom konaní zamietnutý návrh na prerušenie konania a ktorým bolo potvrdené odvolaním napadnuté rozhodnutie, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa (ale je rozhodnutím odvolacieho súdu) a c/ najvyšší súd na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 10 ods. 1 a 2 O.s.p.). Najvyšší súd na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa stotožňuje s právnymi závermi v nich vyjadrenými.

Vzhľadom na to, že funkčná príslušnosť najvyššieho súdu na prejednanie odvolania oprávnenej nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní zastavil (§ 103 a § 104 ods. 1 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), predovšetkým nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti (dovolaním) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 243 O.s.p. Následne sa zaoberal otázkou predloženou oprávnenu a to, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

K podobnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 30. apríla 2013 sp. zn. 2 ECdo 16/2013, z 24. mája 2013 sp. zn. 2 ECdo 90/2013, z 26. júna 2013 sp. zn. 2 ECdo 20/2013, 2 Cdo 83/2013, 2 Cdo 49/2013 a z 26. júla 2013 sp. zn. 2 ECdo 63/2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danej veci sa síce v dovolaním napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica, z určujúceho hľadiska išlo ale zo strany súdov nižších stupňov o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku). Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., dovolateľkou napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávnenej preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávnenej, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jej dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 28. februára 2013 sp. zn. 2 Cdo 17/2013 a z 26. júna 2013 sp. zn. 2 Cdo 7/2013, 2 Cdo 49/2013, 2 Cdo 83/2013, 2 ECdo 20/2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že :

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O.s.p.) je daná iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. (viď aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 1. februára 2012 sp. zn. 5 Cdo 205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012).

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O.s.p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu.

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonal na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne – teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného – môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania.

Exekúciu možno vykonať aj na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka) – o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka), preto je absolútne neplatný aj Mgr. Tomášom Kušnírom udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku).

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku), ide o dôvod,

so zreteľom na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj s poukazom na obsah a dôvodnosť odvolania oprávnenej). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Námietka dovolateľky týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí súdov oboch stupňov rovnako nie je dôvodná.

Tieto právne závery zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade notárska zápisnica – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – nie je vykonateľný exekučný titul.

K námietke dovolateľky, že súd prvého stupňa rozhodol o zastavení exekúcie bez nariadenia pojednávania, pričom § 57 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase rozhodovania súdu prvého stupňa ukladal exekučnému súdu, aby pri postupe podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/ nariadil pojednávanie, treba uviesť, že uvedené ustanovenie bolo účinné od 9. augusta 2012 do 31. decembra 2012 a zrušením dovolaním napadnutého uznesenia dovolacím súdom pre uvedené pochybenie súdu prvého stupňa, by sa nedosiahol všeobecný účel dovolania – zrušením napadnutého rozhodnutia dosiahnuť nápravu nesprávnosti, lebo exekučný súd by už v ďalšom konaní nemusel nariadiť pojednávanie (súčasnú znenie Exekučného poriadku mu to neukladá). Odvolací súd nenariadil na prejednanie odvolania pojednávania z dôvodu, že mu to umožňoval § 214 ods. 1 a 2 O.s.p.

V súvislosti s námietkou dovolateľky, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá (súčasnú) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p.

a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že v dovolacom konaní jej žiadne nevznikli.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. (per analogiam). Oprávnená zavinila, že konanie muselo byť zastavené. Povinnej náhradu trov tohto konania nepriznal, lebo v tomto konaní jej žiadne trovy nevznikli i keď jej vzniklo právo na ich náhradu v zmysle ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. mája 2014

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová